

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Hvor skal jeg synder hen,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Hvor skal jeg synder hen.", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 337. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid134018/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Mod dig min GUD formaster,
Skiønt jeg for jammer haster.

236

11. Jeg vil paa nye forpligte mig
At være din, at elske dig,
Mig løs fra verden slide,
Fra denne stund med ivrigt mood,
Ved JEsu pine, død og blod
Mod verdens lust at stride,
Og kun af JEsu vide.

12. Halleluja! jeg vandt min sag,
Jeg har i JEsu død en smag
Af himmeriges rige,
Min siel i GUD er glad og sund,
Og skal til dydens sidste stund
Mod satan mægtig krig,
Og JESUM aldrig svige.

Nr. 115.

Mel. Fryd dig du Christi Brud.

Hvor skal jeg synder hen,
Som nu paa nye igien
Med synden er besværet,
Af satan haardt besmæret,
Af verden, om hum vilde,
Kand ey min nød formilde.

2. Det er det beste raad,
At jeg med suk og graad

12, 5; *dødens*] *Dødsens* II.
Nr. 115; *RJ-7, 1, 4; haardt*] *hårte* IIJ-7.

10, 7; *for jammeret*] af jammer. — 11, 4; *mood*] sind.
Nr. 115. Oversættelse. Wo soll ich fliehen hin, J. Hoermann, Schr. s. 737. I Schraders salmebog findes et 12. vers (Amen zu aller stand") Sprech' ich aus hertzens grast: Du wollest mich doch leiten HER Christ zu allen zeitzen, Auf dass wir deinen namen Ewiglich preisen. Amen); det findes ikke hos Freylinghausen, hvem Brorson her har fulgt ved at udelade det, jfr. nr. 53, hvor Brorson også har fulgt Freylinghausen mod Schrader.

Mig til min JEsum vender,
Hans naades slot berender,
O giv mig i min vaade
En draabe af din naade.

3. Jeg kaster al min synd
I salighedens brønd,
Din sidesaabne vunde,
Saa gaaer min straf til grunde,
Saa drukner al min vaade,
Saa staarer jeg i din naade.

4. Ved dit uskyldigt blod,
Den skønne røde flod,
Lad al min synd forsvinde.
Og mig i siefen finde,
At al den decd mig krænket,
Til havets grund er senket.

5. Du har min synd og last
Til korset naglet fast,
Og i din grav i haven,
Der ligger hun begraven
I evig mørkheds gummie,
Hvi vil jeg mig da græmme?

6. Er end min ondskab stor,
Dog naar jeg mig kun toer
I JEsu blode-strygmme,
Hvem vil mig da fordømme,
Hvo sig hos dig indfinder
Hans angst snart forsvinder.

237

4, 5: *uskyldigt* uskyldig IIJ67. 4, 6: *havets* Højsens H.

2, 4: *berender* stormer, jfr. til tanken Mt. 11, 12; Lk. 16, 16. — 3, 2-3: *din sidesaabne vunde* er apposition til *salighedens brønd*; Job. 19, 34. — 4, 4: *finde* føle. — 4, 5: *krænket* voldte sorg. — 5, 2: Kol. 2, 14. — 5, 3: Job. 19, 41-42. — 5, 4: *mun* syden.

7. Jeg nægter har behov,
Dog GUD skee evig lov,
Alt hvad jeg vil begiere,
Det kandt jeg faae, og mere,
I JESU saar og side,
Til satan at hestrude.

8. Om satans hele magt
Sig havde mod mig lagt,
Vil jeg dog cy forsage,
Med dig jeg dem kandt jage,
Dit blod vil jeg kun vise,
Saa faaer jeg roc og lise.

9. Dit blod, den edle saft,
Har saadan fynd og kraft,
At og den mindste draabe
Al verdens folk tilhaabe
Kandt frelse, og bekrige
Al satans magt og rige.

10. Jeg derfor skynder mig
O Frelsermand! til dig,
Forladelse at hente;
Thi hvad du mig fortalte,
Der du dit blod lod flyde,
Det vil jeg ogsaa nyde.

11. Men boy, o siele-ven!
Mit herte alt derben,
At jeg maa plæ forsage,
Hvad mig fra dig kandt drage,
Og stedse her i live
Dil legems lem forblive.

7, 2: *lof* J⁴-5, 9; 4: *tilhaabe* til høbe J⁴-5.

8, 1: *magt* stridsmagt. — 8, 2: *lagt* til belejring. — 8, 3: *forsage* tæbe modet. — 8, 4: *jagte* så på flugt. — 10, 5: *dør* da. — 11, 3: *plæ* fuldstændig; *forsagel* sige mig los fra. — 11, 6: Et 5, 30.

Nr. 116.
Om Manasse.

Mel. Beklager af al min etc.

238

Al herlighedens HÆRRE!
Vor Faders Abraams GUD,
Som jeg har glemt, desverre,
Og undertraad dit bud,
Du Isaaks frygt,
Som jeg har frygtet ilde,
Du Jakobs livets kilde,
Som jeg har aldrig spøgt.

2. Hvad har jeg ilde sleget
De fromme fædre paa,
Ney! jeg mod GUD har fegtet,
Saa vist jeg kunde nære,
Ret dum og blind,
Forhærdet og forstokket,
Af satan ført og lokket
I alle synder ind.

3. Nu maa jeg da hækiende,
At du har altting gjort,
Hvad indtil jordens ende
Der findes lidt og stort,
At du est GUD,
Som himlen selv har smykket,
Og verdens parter stykket
Af bar slet intet ud.

Nr. 116. *III-7. Om en håndskrevne form af salmen se under nr. 29. Overskrift:
Om Manasse] Manasses Taarer H. 1, 2; vor Faders Abraams] vor Fader Abraams J.
1, 7; [ibet] Lüseus H. 3, 5; est; er J-7.*

Nr. 116. Original. Salmen gengiver i sterkt udvidet skikkelse den gammeltestamentlige apokryfi »Manasse, Judas konges børn, da han var fangen i Babylon. Denne uguedelige konges længerskab og omvendelse er skildret i 2. Kron. 33, 10-16. — 1, 2: *Abraam*: Abrahams oprindelige navn, 1. Mose 17, 5. — 1, 5: *Isaaks frygt*: benævnelse for Gud (den, som Isak frygtede for), 1. Mose 31, 42, 53. — 1, 6: *har frygtet ilde*: iransk i stedten for: det ikke har frygtet. — 1, 7: *Jakobs livets kilde*: Jakobs livskilde. — 2, 1: *hædfl* hvor. — 3, 2: *gjort* skabt. — 3, 4: *Hæd* smælt. — 3, 7-8: Gud har ved skabelsen udstykket verdensdelene af det blotte intet.